

DO NEZNÁMA S CIZINCEM



MICHAELA VAŠČÍKOVÁ

● — pointa

Do neznáma s cizincem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Michaela Vaščíková
Do neznáma s cizincem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

DO NEZNÁMA S CIZINCEM

MICHAELA VAŠČÍKOVÁ

● — pointa

*„Nezáleží na tom, jestli máte
styl, pověst nebo peníze.*

*Pokud nemáte dobré srdce,
nemáte žádnou cenu. “*

Louis de Funès



Kapitola první

VYSVOBOZENÍ Z OČISTCE

Sára věřila, že začíná nový život. V tomto divokém stánovém městečku, kde zbytky zlatokopů ještě doufaly ve štěstí. Někteří měnili zlatý kov v tekuté zlato a prolili tak měsíce lopocení hrdlem. Strach a smrt tu byly jako doma. Opilí lidé se měnili ve zvěř, která se pere o lepší kus masa. Ovšem zde byly oním masem i o trochu lepší boty stažené z bezvládného těla nešťastníka, který svůj boj o život prohrál. A každému bylo jedno, proč tu leží ošuntělý muž uprostřed blátivé cesty nebo mezi stany kovkopů. Jestli ho zabilo pití, podlomené zdraví způsobené těžkým životem plným strádání, stáří či zemřel-li rukou někoho jiného. Důležité pro tyto lidi bylo pouze to, zda má dobré boty nebo něco užitečného po kapsách.

A zde, na konci civilizovaného světa, ve zlatokopeckém táboře poslední dva roky dospívala nyní sedmnáctiletá Sára. Naučila se nedívat, kam nemá, a trochu naivně a slepě poslouchala otce, který ji sem po smrti matky vzal. Neměla příliš na výběr. Otec pro ně hledal štěstí ve zlaté zemi, ale až na pár zrněk zlatého písku na nic nenarazil. Našel zde jen svou smrt.

Ted' už téměř dospělá Sára byla po smrti otce vydána na pospas zdejším zbloudilým duším, rváčům, hazardérům, vrahům a všem možným jiným živlům. Otec zemřel po



zbytečné a nesmyslné rvačce v hospodě, odkud ho pár opilců vyneslo ven, aby nekazil zábavu a nepřekážel. Skončil jako mnozí zde. Byl jedním z anonymních ležících v uličce mezi dřevěnými stavbami. V blátivé kaši, která byla teď z jara všudypřítomná, jej Sára našla obličejem dolů v roztrhané košili.

Hospoda, obchod se vším možným, nevěstinec a sklad. To byly jediné zdejší dřevěné stavby. Právě nevěstinec byl posledním místem, které zbývalo takovým nešťastníkům, jako byla Sára. To, anebo najít něčí ochranu. Rychle se vdát a doufat.

Už pár týdnů po Sáře pokukoval asi o pět let starší mladík Roy. Utábořil se se dvěma dalšími mladíky hledajícími zlato na blízkém dílu u řeky. Neměli valné štěstí. Nezaplatilo to většinou ani velmi nákladný život v táboře, ale na nějakou tu lahev whisky si občas pár zrněk našli. Každý kus jídla, pití i oblečení či náradí se tu doslova vyvažoval zlatem. Objevila se tu i spousta podnikavců, kteří se živili lovem a prodejem masa i kožešin a všeho potřebného, co na vlastní náklady dovezli sem do pustých končin. Samozřejmě i s desetinásobnou přírážkou.

Sára o Royovi věděla. Nepřekvapilo ji tedy, když dva dny po otcově smrti, kdy musela prodat téměř vše, co jí zbylo, přišel s nabídkou. Věděla dopředu, že ji přijme. Jinou možnost neměla, ale mile ji překvapilo, jakým způsobem jí nabídl onen nový život.

„Sáro, víš, že se mi líbíš, a taky víš, že život tady za moc nestojí. Chtěl bych odejít a vzít tě s sebou. Tady to pro tebe není a já už toho mám taky dost. Odjel bych hned. Dám chlapům svůj nicotnej podíl a nechají mi dva koně. Tady



jsou jim k ničemu a já bych mohl odjet pryč. S tebou. Pojed', Sáro.“ Zamračené světlé obočí a upřený pohled zdůrazňovaly jeho napětí.

Sára se chýtila za hrud'. Srdce jí divoce bilo. Její drobná postava se chvěla. Konečně vypadne. Zmizí z tohoto hnízda neřesti, špíny, hladu, strachu a smrti. Bude normálně žít někde na jihu. Nebo kdekoli, jen ne tady. S jejím výkřikem povolilo i napětí, které tichem vytvořila.

„Ano, Royi! Ano, odjed'me odsud pryč. Začneme někde opravdu žít.“ Její oči zářily, když mu padla do náruče a štěstím se rozplakala. Objal ji a hladil. A proto si Sára myslela, že začíná nový život. Svým způsobem to tak bylo.

Domluvili se, že Roy dojde vyřídit předání svého dílu, vyzvedne koně a za svítání odjedou. Snad i on sám věřil v nový život. Ale začátek stavěný na lži nemůže nikdy přinést nic dobrého.

Svůj díl sice na své partáky Roy přepsal, ale dohoda byla o jednom koni. Když ráno vše vyřídil, vykradl se z tábora se dvěma koňmi jako zloděj. Jednoho jim ukradl. Na okraji tábora čekala Sára s uzlíčkem svých věcí. Nervózně a zároveň nedočkavě si kousala ret. Roy jí pomohl na koně a vyrazili. Odjeli za svítání do nového života zvěstovaného přicházejícím jarem, přinášejícím nové naděje, které mohou vyrůst jako nejvyšší ze všech sekvojí, nebo být zadupány do země a změnit se v prach.

Ujížděli rychle, až měla Sára pocit, že utíkají. Byla opojená ranním vzduchem a nabitá vizí věcí příštích. To jí vlilo do žil sílu a chuť jet dál a dál. Projeli několik rozlehlých





údolí, když dorazili ke skále na okraji lesa. Cestovali celý den a Sára, která nebyla dlouhé jízdy uvyklá, byla vyčerpaná. Skála připomínala obří dračí zub vykukující ze země. Byla nejspíš pozůstatkem nějakého většího skaliska a zde trčel nad povrch jen jeho vrcholek. Aspoň to tak působilo.

Zadýchaná Sára dohnala Roye. Seděl stále na koni a os-tražitě se rozhlížel. „Tady se utáboříme na noc. Skála nás ochrání, pojme i teplo od ohně.“

Přistoupil k Sáře a pomohl jí z koně. Chvilí ji držel v ná-ručí a rozmýšlel se, má-li se nyní pokusit ji políbit. Netušil, jak bude reagovat, ale to, že s ním jela, je přece souhlas se vším, řekl si. Proto se odhodlal, ale Sára ho pohladila po jeho neholené tváři. Byl jen o půl hlavy větší než ona. Sára byla malá, Roy však svoji výšku doháněl šlachovitostí a širokými rameny. Měl podsaditou postavu a to ho činilo mužnějším. Sára měla na výšku asi pět stop a dva palce. On mohl mít tak o pět palců víc, ale působila vedle něj mnohem menší, protože byla droboučká a štíhlá. Nejspíš trochu po mamince a možná vlivem nevalné stravy a útrap kočovného života s otcem. Na její pohlazení se jen usmál a odstoupil. Tušil, že jeho chvíle ještě přijde. Byla na něj odkázaná. Odešla s ním. Musí vědět, o co tu jde. Stačí jít na to pomaleji, než čekal nebo chtěl.

Připravil deky a oheň. Sára měla u sebe kousek uzeného masa a pár vařených vajec. Také nějaké chlebové placky. Vyměnila je za posledních pár věcí po otci. Seděla u ohně, zatímco Roy přikládal dříví, které nanosil. Vyndala jídlo a řekla:



„Royi, to je vše, co máme. Kam vůbec jedeme? Co nás čeká?“ Tohle jí sžíralo mysl celou cestu. Doufala jen, že Roy ví, co dělá.

„Neboj, Sáro, postarám se o nás. Vím, co dělám,“ uklidnil ji a svoji odpověď doprovázel úsměvem, který ji povzbudil. Mírně se usmála v odpověď a polkla obavy.

A Roy opravdu věděl, co dělá. Občas se ve zlatokopckém táboře zastavil starší lovec a prodával tam zajíce chyčené do ok nebo veverky, když byl špatný den. Roy věděl, že dva dny cesty od tábora má v lese chatrč, žije sám a je starý. A mimo jiné tušil, že si někde musí schovávat to zlato, které dostával za ulovenou zvěř. Měl tedy jasný cíl. Odhodlal se. Už když se ptal Sáry, zda s ním odjede, věděl, že bude vraždit nebo krást. Pro svůj cíl se neštítel ničeho. Seděl zamýšleně a pevně svíral rty.

Sára tušila, že nad něčím přemýšlí. Bála se zeptat. Uvědomovala si, že ho vlastně nezná. Ale má patřit jednomu, nebo všem? Raději jednomu, který ji bude chránit a postará se o ni. Jistě se o ni postará. Měla strach, ale i naději a víru v lepší budoucnost. Chtěla nový život a tady byl. Začínal už na cestě z tábora. Pokradmu si Roye prohlížela v záři ohně. Vypadal jako hezoun, možná starší, než byl. Tvář neholená, levý koutek lehce na jednu stranu, jako by se stále ušklíbal. Má ji rád, a tak bude mít ráda i ona jeho. Je teď na světě přece jediný, koho má. Má mě rád. Má mě rád. Opakovala si. Snad ji o tom přesvědčí. Zatím jí stačí, že přesvědčila samu sebe.



Dojedli a Roy stále hlídal oheň a nosil dřevo. Sára byla k smrti unavená. Stulila se k ohni. Roy se na chvíli zastavil. Pomalu přiložil poslední kus dřeva a podíval se na Sáru. Byla tak drobná a hezká. Středně dlouhé kaštanové vlasy měla svázané do ohonu. Prosté teplé šaty jí neubíraly na půvabu. Ležela tu u ohně bezbranná a zcela odkázaná na něj. Velmi ho lákalo se jí aspoň dotknout nebo si rovnou vzít vše, na co měl podle svého mínění nárok. Přisedl si k ní.

„Je ti zima?“ Hladil ji přitom po ruce a vytvářel tak příjemné teplo.

„Trochu,“ špitla a zachvěla se.

„Víš, že jsi teď mou ženou? Aspoň před Bohem ano. A to je důležitější než světské zákony. Jsme na světě sami a máme jen jednoho. Musíme si být vším a pak to zvládnem. Nic nebude překážkou, která se nedá překonat. Miluju tě.“ Na ta slova se sklonil a políbil ji. Tentokrát neucukla. Objal ji a ona váhavě položila své paže kolem jeho ramen. Líbal ji drtivě a silně, až se zdráhala polibky přijímat. Rozepl si kalhoty a rukou zajel pod její sukni. Temná noc a dva koně byli svědky jejich prvního milování.



Kapitola druhá

ZAČÁTEK I KONEC PEKLA JSOU NA STEJNÉM MÍSTĚ

Ráno měl Roy velice dobrou náladu. Od rána si zpíval, když balili a chystali koně. Sára měla smíšené pocity. Roy byl její první muž. Neměla srovnání, ale věděla, že to nebylo tak hezké, jak doufala. Samotné milování trvalo sotva pět minut. Pak usnul a nechal ji samotnou v myšlenkách. Mrazilo ji a přála si rychle usnout a na nic nemyslet. Před usnutím ještě uronila pár slz. Snad si zvykne. Únava ji našťěstí přemohla, a tak ráno byla jen trochu na rozpacích. Ale copak měla na výběr? Stále se utvrzovala v tom, že ji má rád a postará se o ni. Říkal přece, ujistil ji, že ve dvou odolají všemu protivenství. Navíc měl dnes velmi dobrou náladu. Bude-li šťastný on, bude i ona. Usmála se na něj. Usmál se a mrkl na ni.

Nasedli a jeli dál. Horizont se pozvolna měnil. Mizely zbytky sněhu a řídké porostlá krajina poskytovala utěšenější pohled do dálky plné lesů a zeleně. Z kopců občas zahlédli i lesknoucí se hladinu malého jezera. Jeli potichu. Už tolik nespěchali. Klidná jízda uklidňovala i Sářiny pochyby. Měl ji rád a stále jeli spolu za společným snem. Za novým životem. Ochrání ji, postará se. Vždyť i ona je uvyklá tvrdé



práci. Je připravena bít se se svým Royem po boku o šťastný život. Prála si jen pracovat, žít a mít se o koho opřít. Roy začínal lehce popohánět unaveného koně a Sárin kůň se pak přidal sám, aby následoval svého druha. Roy jí připadal nějak nervózní. Zastavil náhle tak půl míle od lesa a otočil se za Sárou. Čekal, až ho dojede. Přijela vedle něj. Nervózně si odkašlal a řekl:

„Támhle v lese je náš cíl. Snad tě chatka potěší. Žije v ní jeden můj přítel. Dlouho jsme se neviděli. Nejsem si jist, jestli je vůbec doma. Mohl by tam být kdokoli. Lásko, počkej tu a vyraz pomalu za mnou, až dojedu k lesu. Ale pomalu. Chata je hned zkraje, sotva pár kroků v lese. Chci to nejdříve obhlédnout, jestli je vše v pořádku a je tam bezpečno. Hned na druhé straně chaty je malé jezero. Bude se nám tam skvěle žít. Les i jezero nám dají, co potřebujeme. Sam je skvělej chlap,“ usklíbl se a pohladil ji po ruce.

Snad se může najít láska i v někom, kdo v ni sám nevěří. Odpověděla mu úsměvem a kývnutím hlavy.

„Buď opatrný, Royi,“ znovu se usmála.

Kývl hlavou a vyrazil. Klidně a lehkým klusem dojel obloukem k lesu. Pak se držel v jeho stínu a jel podél krajních stromů až tam, kde mezi nimi tušil větší rozestup. Ano, našel průjezd pro Samův vůz, na němž vozil lovnou zvěř do zlatopeckého tábora. Ujel pár kroků a objevil chatku. Byla opravdu malíčká a asi i dost stará. Sam už mohl mít hodně přes šedesát, aspoň co se říká. A to v této době a v těchto končinách považovali lidé za požehnaný věk. Byl to vetchý stařec. Žil sám. Nikdo toho o něm mnoho nevěděl.



Před chatkou byl obrovský pařez, na němž Sam sekával dřevo, a na ohnutých větvích mladých stromků se sušily různé kůže drobných savců. Roy seskočil z koně. Všude byl klid. Sára se pomalu pustila přímo za ním. Jela však přímou cestou. Roy přivázal koně u vratkého zábradlí a po třech schůdkách opatrně vešel dovnitř. V ruce držel svůj starý otlučený kolt. Dveře vrzly. Uvnitř bylo přítmí. Uprostřed místnosti stál dlouhý stůl, zabírající většinu vnitřního prostoru. Obešel ho sedmi kroky a tím přešel celou chatku. Přímou proti dveřím za stolem poskytovalo světlo malé okno a pod ním stála postel. Vlevo bylo ještě jedno malé okénko. Na vlčí kůži na posteli ležel Sam a chroptěl. Roy se k němu vrhnul:

„Kde máš zlato, dědku? Přece nechceš umřít a nechat ho bez užitku. Kde ho máš?“

Sedl si na postel k Samovi a čekal. Sam měl rozčuchané vlasy po ramena a husté vousy. Oboje už více bílé než šedé, splývaly v jedno. Skoro nebylo poznat, kde má ústa. Zvedl malátně ruku a položil ji Royovi na nohu. Roy se k němu naklonil, aby zaslechl starcovu odpověď, ale ten jen zachroptěl:

„Vodu...“ Upřel staré unavené oči na Roye. Roy tušil, že Sára každou chvíli přijede a snad i rovnou vstoupí dovnitř. Netrpělivě sykl:

„Dostaneš vodu, ale řekni, kde je to zlato! Přece musíš něco mít! Stejně máš na kahánku, tak mi to prozrad'. Dostaneš vodu a dobře tě pohřbím.“

Stařec jen zvedl ruku. „Vodu!“



Roy uslyšel koně a za chvíli Sárin hlas:

„Roi? Vše v pořádku? Můžu dál?“

„Jen pojd’“, vyzval ji Roy.

Vešla do stísněné potměšilé chatky. Chvilku trvalo, než si její oči uvykly přítmi.

„Co se děje, Roi?“ špitla.

„Starej Sam umírá. Chce vodu. Táhle je hrnek. Skoč pro ni ven, zlato.“

Sára vzala hrnek a vyšla z chatky. Roy využil poslední příležitost. Sklonil se ke starci a zašeptal mu do ucha:

„Pro nás tři tu není dost místa, to jistě chápeš, takže to musíme skoncovat. Převrátím to tu naruby a to zlato najdu.“

Sevřel starci hrdlo a druhou rukou ucpal ústa a nos. Starček jen chabě zaťal prsty do Royova stehna a druhou ruku se marně pokusil zvednout k obraně. Byl příliš slabý. Zděšené oči hleděly do bezcitné tváře vraha. Po chvilce chroptění nastalo ticho. Samovy bezvládné paže ztratily jakoukoliv vůli a klesly zpět na lůžko. Roy povolil stisk a sundal ruce ze své oběti. Sára vešla dovnitř. Otočil se na ni se smutkem ve tváři.

„Už ji nepotřebuje, ale ještě stihl říct, že můžeme zůstat.“

Sára k němu přistoupila a soucitně mu položila ruku na rameno.

„Je mi to líto, Roi.“

Položil svoji dlaň na její a pohladil ji.

„Já vím. Mně taky.“

Se Sárinou pomocí mrtvého staříka naložili na vůz, který našel Roy za chatkou. Byla tam také stará mula. Zapřáhl ji a jeli sklesle podél lesa na jeho okraj, na malou vyvýšeninu,



kde Sama pohřbili. Roy svázal dva klacky a zapíchl je jako kříž Samovi nad hlavou. Chvilí tiše stáli. Sára čekala, že Roy něco řekne, ale mlčel. Řekla tedy aspoň:

„Odpočívej v pokoji, Same. Amen.“

Pojedli něco ze Samových zásob a chystali se spát. Už se setmělo a Sáře nebylo do řeči. Myslela na otce, kterého pohřbila ve spěchu kamsi do jednoho z mnoha připravených prázdných hrobů kousek za táborem. Kopaly se vždy, když se mírně oteplilo, aspoň dva až tři, aby se muži nemuseli dřít, když půda zamrzla. Měla otce ráda. Byl její jedinou rodinou, i když se jí mnoho nevěnoval. Lopotil se za kouskem chleba a dceru bral jako přítěž a krk navíc. Ale měl ji u sebe. Staral se. Pomáhala, seč mohla, již od dětství, aby nebyla otcí jenom ke škodě. Vše se jí teď vracelo. Myšlenky bloudily po všech místech, kterými spolu prošli, a všemi útrapami, které je potkávaly. To byl také důvod, proč sebou cukla, když se jí dotkly Royovy ruce. Vytrhl ji ze vzpomínek. Lekla se. Roy si to špatně vyložil.

„Co?“ vyjelo z něj nasupeně. Ani snad nepostřehla jeho podrážděný tón nebo mu teď nevěnovala pozornost. Otočila se na něj.

„Ano, Royi? Trochu jsem se zamyslela. Víš... táta a teď Sam. Nějak to na mě dolehlo.“

„Tak si odpočinem,“ řekl suše a natáhl se, jak byl, do postele po muži, kterého před pár hodinami zavraždil.

„Pojď si taky lehnout,“ ukázal na úzké místo vedle sebe. Lehla si. Za chvíli cítila, jak se jeho ruce prodírají pod silnými šaty vzhůru. Dala svoji ruku na jeho a zašeptala:





„Dnes prosím ne. Dnes ne.“

Okamžik ještě držel ruku na jejím lýtku a váhal. Nikdo tu nebyl. Nikdo, koho by se dovolala. Mohl si vzít, co chtěl. Pak si ale přece jen řekl, že to dnes nechá být. Byl také unavený a ještě si chtěl chvíli hrát na manžela a manželku. Líbilo se mu, jak mu věří, odevzdaně se k němu tulí, a nechtěl o to přijít. Dokonce si říkal, že když bude trpělivý, tak třeba vážně půjde takhle žít. Stáhl svou ruku zpod sukně a políbil ji na krk.

„Dobrou noc, lásko.“

„Dobrou noc, Royi,“ oddychla si Sára a myslela si, jak ohleduplného má muže. Jen něco vzadu za krkem jí přinášelo nejistý pocit. Proč se Roy neodstrojí, když jde spát? Neodložil ani zbraň. Bude spát na stejném boku celou noc? Snad je jen příliš unaven. Vzdychna a zavřela oči. Divný pocit zůstal.

Ráno je vytrhlo ze spaní rozkopnutí dveří. Stál tam Royův bývalý parťák a zdál se být dost nasupený.

„Dobré ráno, hrdličky!“ zvolal nevlídně.

„Přišel jsem si pro svého koně, Royi, a přemýšlím, jestli si k tomu jako odškodné nevezmu i mladou paničku.“

Roy vyskočil z postele. Přitom shodil Sáru, která ležela před ním, na zem. Rychle si zakryla rukama hlavu a tiskla se k podlaze. Roy ve stejném okamžiku vypálil. Byl však o něco pomalejší než jeho bývalý parťák. Ten měl již zbraň připravenou k výstřelu a jeho rána tedy třeskla o vteřinku dříve. Přesto byl Royovou rychlou reakcí překvapen. Dostal zásah do ramene. Vyběhl ven, popadl koně, na němž přijel,



a bleskově se vyhoupl do sedla. Ještě odřízl oba koně uvázané u chatrče a uháněl pryč. Oba volní koně instinktivně běželi za prvním druhem. Chtěli se držet stáda.

Roy byl raněn do nohy. Přesto se ještě pokoušel útočníka sestřelit bočním okýnkem chatky. Pohybující se cíl byl však daleko. Koně byli ztraceni. Už nemohli odsud.

Otřesená Sára se pomalu zvedala ze země.

„Ach, Royi? Jsi raněn! Proč nám vzal koně?“

„Protože je to křivák.“

Roy byl vzteky bez sebe.

Dosud mu vše tak hezky vycházelo. Opravdu nevěřil, že by ho někdo pronásledoval dva dny kvůli koni. Bývalý parťák tím ztrácel čas. Místo hledání zlata nahání koně. Hledači ani nelovili zvěř, i když měli hlad, aby se mohli věnovat jen zlatu. Raději ji kupovali od traperů, jako byl třeba Sam. Za zlato, které oni tak pracně dolovali po zrnkách. Nikde žádné nugety. Jen pár mizerných zrněk.

Sára nevěděla, co si o tom má myslet, a říkala si, že by to snad ani vědět neměla. Nemá žádnou volbu. Je tu se svým jediným mužem a jediným člověkem na světě, kterého má. Připomněla si, jak jí říkal, že se vzájemně musí podržet, aby to mohli přežít. Už se na nic neptala. Našla lékárníčku, která obsahovala pár hadrů, nějaký líh a šití. Roy si lehl na velký stůl a byl rád, že už se Sára na nic neptá. Za chvíli by asi v návalu vzteku řekl pravdu a měl by po idylce a oddané ženušce. Teď ho má koneckonců i kdo ošetřit.

Rána nebyla velká, ale krvácela. Sára si přisvítila petrolejkou, kterou musela nejdříve dolít z malého soudku pod



schody. Bylo tu proklatě málo světla. Chvíli jí trvalo, než našla úzký nůž. Položila ho do talířku s lihem. Zhluboka se nadechla a podívala se na Roye. Ten sykl:

„Podej mi whisky. Určitě ji tu někde měl.“

Sáře netrvalo hledání dlouho. Bylo tu jen pár skříněk a hned v druhé stála na polici lahev z poloviny plná. Podala ji Royovi. Nedočkavě jí vytrhl lahev z ruky a odhodil zátku. Pořádne si nahnul. S úlevným výdechem si lehl. Díval se do stropu a řekl jen:

„Můžeš.“

Sára se také zhluboka nadechla a podívala se zblízka do rány. Stále lehce krvácela. Sára věděla, že je to tak lepší. Aspoň se rána čistí. Krev byla světlá a tekla jen slabým pramínkem. Otočila se na Roye.

„Kulka tam zůstala. Ucpala ránu. Krvácí to velmi slabě. Mám strach ji vyndat. Mohl bys vykrvácet.“

Roy se znovu napil z lahve.

„Zašij to.“ Zase se pořádně napil.

„Ale...“ chtěla něco namítnout.

Ted' už se neovládl a zařval na ni:

„Zašij to!“

Už neřekla nic. Vydezinfikovala jehlu a dala se do šití. Rána nebyla velká a ihned přestala krvácet. Dala mu pod hlavu stočenou deku. Roy po celou dobu pil, dokud nebyla lahev prázdná. Podívala se na něj smutně. Těžce oddychoval. Pohladila ho po vlasech a řekla:

„Musíš odpočívat. O vše se postarám. Jen prosím lež, ať si nepotrháš stehy.“



Jen cosi zavrčel a usnul.

Chápala ho. Byl opilý a noha ho bolela. Sára se dala do průzkumu chatky. Nebyla velká, ale měla spoustu šikovných poliček a pár důmyslně ukrytých zásuvek. Našla dokonce vyuzené maso v jakési kamenné schránce vyhloubené přímo v podlaze chaty. Byla v rohu přikryta těžkým kamenem, který se jí podařilo jen s velkou námahou kousek posunout díky páce, kterou vytvořila ze silného klacku. Maso bylo dobře vyuzené. Zřejmě je takhle Sam uchovával, aby na něj nemohly šelmy, když byl dlouho pryč. Našla ještě spoustu užitečných věcí. Hlavně nádobí a různé nástroje ke zpracování kožesin a masa. Našla také železa, mnoho drátu a jiné věci na lov. Hlavně ji potěšila puška a několik krabic nábojů i spousta vybavení pro lov ryb. Napadlo ji, že Sam musel mít někde ukrytou i loďku. Chata u jezera, i když malého, bez loďky? Tomu nevěřila. Ohlédla se po Royovi. Stále tvrdě spal. Vyšla opatrně před chatu a rozhlížela se. Sešla pár kroků k jezírku. Všude byl neskutečný klid. Zůstala stát na písčitém okraji. Po pravé straně bylo zákoutí s vysokou travou, ale nic neskrývalo. Vlevo však z křoví vyčuhovala špička dřevěné loďky. Ta už toho měla také hodně za sebou. Sam byl asi dlouho nemocný. V táboře ho neviděla jistě nejmíň měsíc. Ano, znala ho, ale jen od vidění, když projížděl se svým vozem tábořem. Když s ním jednal otec, ona u toho nebyla. Navíc si mohli málokdy dovolit od něj něco koupit. Loďku bude nutno opravit, jestli to vůbec půjde. Vypadala ztrouchnivěle. Možná vyměnit pár prken. Pokrčila rameny a vracela se k chatě.



Vzduch krásně voněl pryskyřicí a vlhkem od vody. Bylo už odpoledne a Sáru napadlo, že by se mohla konečně trochu umýt. Stále se bedlivě rozhlížela. Bylo zvláštní, jak ji uspokojilo, že ji Roy nemůže vidět nahou. V téhle pustině nebylo človíčka. Vrátila se do zákoutí z trav, kde odložila šaty a blaženě se ponořila do vody. Bylo to tak příjemné. Smýt tu špínu zlatokopeckého tábora jako smýt minulost. Mimo jiné našla v Samových věcech i kousek mýdla. Ale jen kousek. Hned ho strčila do kapsy u šatů, aby jej uchovávala jako poklad. Tak aspoň pro dnešek se umyje a vypere jen spodní oblečení. Stejně se tu hned zašpiní. Rozvěsila vyprané prádlo po větvích. Rozechvěla ji zima. Měla na sobě vlhké šaty. Oblékla si je, když byla ještě mokrá. Vešla do chatky. Zatopila v kamnech a ohlédla se plaše po Royovi. Necítila se dobře. Měla zvláštní pocit. Proč je ráda, že stále spí? Proč je ráda, že ji nevidí? Zatřepala hlavou, jako by chtěla setrást myšlenky. Musíme si na sebe zvyknout, řekla si. Bude nám fajn. Když nanosila z venku dříví a ohřála se u kamen, hledala v mapách, jež našla v šuplíku stolu. Podle určitých bodů poznala zdejší kraj a vyznačený zlatokopecký tábor, ze kterého přijeli a kam Sam vozil zvěř na prodej. Někde poblíž musí být nějaké město nebo obchodní stanice. Někde přece Sam nakupoval střelivo, whisky a mýdlo. Hledala dál, ale v mapách se příliš nevyznala. Našla vyznačený bod, ale mapa byla velmi stará a všem značkám nerozuměla. Snad až bude Royovi líp, tak se podívá. Určitě se v tom vyzná lépe než ona. Mapy rozložené na posteli opět sbalila a vrátila do šuplíku.



Sáhla Royovi na čelo. Zdálo se, že má teplotu. Hledala v pytlících, kterých tu měl nebohý Sam docela dost. Našla dva napěchované tabákem, na který si Sam zřejmě potrpěl. I ten musel někde kupovat. V jednom z pytlíků konečně našla, co hledala. Bylinky. Heřmánek na horečku. I jiné. Uvařila odvar z heřmánku. Když se dal pít, pokusila se do Roye nějaký dostat. Zakuckal se a vše vyplivl. Zkoušela to znova. Marně. Namočila hadřík a po kapkách mu spouštěla odvar do pootevřených úst. Nakonec polkl. Trvalo to dlouho, než takto vypil celý hrnek. Chvílemi blouznil. Byla ráda, že spí, aspoň si nepotrhá stehy. Náhle se zarazila. Znepokojilo ji, co vykřikoval ze spaní.

„Zlato, dědku. Kde máš zlato? To zlato! Zlato!“

Zachvěla se. Zavřela oči a snažila se nemyslet na význam, který se za výkřiky ukrýval. Otírala mu čelo a chystala další odvar. Potřela mu pro jistotu lihem stehy. Byl večer. Už byla unavená. Pojedla trochu masa a šla spát. Stále se však budila, aby dávala Royovi pít a otírala mu zpocené čelo. Kontrolovala stehy a přikládala do ohně. Tak to šlo dva dny. Občas se probudil a křičel nesmysly. Hlavně vykřikoval: Zlato!



Kapitola třetí

SEDM ŽLUTÝCH KAMÍNKŮ

Třetí den se Roy probudil. Rozhlédl se a uviděl svou ustaranou ženu, jak smáčí hadr v misce s vodou, aby mu otřela čelo. Usmála se na něj. Přejel si zmoženě rukou přes obličej.

„Jak dlouho jsem spal?“

„Tři dny.“

„Máme ještě whisky?“

„Našla jsem ještě celou lahev.“

„Dej mi ji.“

„Royi, ...“

„Dej mi ji!“ křikl.

Podala mu lahev. Napil se. Pomalu se zvedl. Seděl na stole a díval se na svou zraněnou nohu.

„To jsem dopad, vid’ drahá,“ hystericky se zasmál, až se zajíkal. „Hrozně to bolí, Sáro,“ postěžoval si a znovu se napil.

Nevěděla, co říct. Přistoupila k němu.

„Zkusíš se postavit? Pomůžu ti na postel. Měl bys ležet. Já se o vše postarám.“

Kýval hlavou a zatínal zuby do rtů. Přemáhal velkou bolest. Opřel se o Sáru a s její pomocí udělal dva kroky k posteli. Svalil se na ni s velkým funěním. Znovu si přihnul z lahve, kterou nepouštěl. Už nic neřekl. Po dalších dvou